

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-328/21

(zveřejnění formou výňatků)

Airoldi Metalli SpA

v.

Evropská komise

Usnesení Tribunálu (čtvrtého senátu) ze dne 2. května 2022

„Žaloba na neplatnost – Dumping – Dovozy hliníkových výlisků pocházejících z Číny – Akt ukládající konečné antidumpingové clo – Dovozyce – Nařizovací akt vyžadující přijetí prováděcích opatření – Nedostatek osobního dotčení – Nepřípustnost“

Žaloba na neplatnost – Fyzické a/nebo právnické osoby – Nařizovací akty vyžadující přijetí prováděcích opatření – Pojem – Nařízení ukládající antidumpingová cla – Zahrnutí – Zavedení elektronického systému výměny informací mezi hospodářskými subjekty a vnitrostátními celními orgány – Neexistence vlivu

(Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU; nařízení Komise 2021/546)

(viz body 19, 20, 23–33, 35)

Shrnutí

V návaznosti na stížnost podanou sdružením zastupujícím evropské výrobce hliníkových výlisků (dále jen „dotčený výrobek“) přijala Evropská komise po antidumpingovém šetření prováděcí nařízení o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz dotčeného výrobku pocházejícího z Čínské lidové republiky (dále jen „napadené nařízení“)¹.

Airoldi Metalli SpA (dále jen „žalobkyně“), společnost dovážející dotčený výrobek, podala žalobu znějící na zrušení napadeného nařízení.

Komise vznesla proti této žalobě námitku nepřípustnosti z důvodu, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jelikož napadené nařízení vyžaduje ve vztahu k ní přijetí prováděcích opatření a není jím osobně dotčena.

Této námitce nepřípustnosti Tribunál vyhověl, přičemž s ohledem na argumenty žalobkyně vycházející z automatizace celních postupů, k níž došlo po změně celní právní úpravy, upřesnil svou judikaturu, podle níž nařízení ukládající konečná antidumpingová cla vyžadují přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

¹ – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2021/546 ze dne 29. března 2021 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla uloženého na dovoz hliníkových výlisků pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2021, L 109, s. 1).

Závěry Tribunálu

Na úvod Tribunál připomněl, že podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU každá fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny (první předpoklad) nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají (druhý předpoklad), jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření (třetí předpoklad).

Poté, co Tribunál konstatoval, že za okolností projednávané věci nebylo napadené nařízení určeno žalobkyni, a uvedl, že podle ustálené judikatury je takový dovozce, jako je žalobkyně, bezprostředně dotčen takovým nařízením, Tribunál přezkoumal, zda je žalobkyně aktivně legitimována k podání žaloby proti napadenému nařízením na základě druhého nebo třetího předpokladu stanoveného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

Pokud jde zaprvé o třetí předpoklad týkající se neexistence prováděcích opatření k napadenému nařizovacího aktu, Tribunál připomněl, že podle ustálené judikatury, která začala vznikat na základě ustanovení celního kodexu z roku 1992² a ve které bylo pokračováno na základě ustanovení celního kodexu z roku 2013³, nařízení ukládající konečná antidumpingová cla vyžadují přijetí prováděcích opatření ve vztahu k dovozcům povinným zaplatit toto clo, která spočívají ve sdělení nebo oznámení celního dluhu vyplývajícího z tohoto cla dovozců.

Tribunál konkrétně uvádí, že ustanovení celního kodexu z roku 2013 zejména stanoví, že částky splatného cla vyměří vnitrostátní celní orgány, že tyto částky jsou sděleny dlužníkovi uvedenými orgány a že rovná-li se výše splatného cla částce uvedené v celním prohlášení, považuje se propuštění zboží celními orgány za oznámení výše celního dluhu dlužníkovi. Ze změny celní právní úpravy tedy nelze vyvodit, že za působnosti celního kodexu z roku 2013, použitelného v projednávaném případě, nařízení ukládající konečná antidumpingová cla již nevyžadují přijetí prováděcích opatření ve vztahu k dovozcům. To platí tím spíše, že tato ustanovení celního kodexu z roku 2013 se téměř neliší od dříve platných ustanovení.

Podle Tribunálu nejsou tyto úvahy zaprvé zpochybněny informatizací systému výměny informací zavedeného celním kodexem z roku 2013. Tato informatizace se totiž týká výměny informací mezi hospodářskými subjekty a celními orgány a jako taková neznamená, že dovoz výrobků a zaplacení antidumpingových cel se napříště bude týkat pouze hospodářských subjektů bez následného zásahu vnitrostátních celních orgánů.

Při následném přezkumu postupu celního prohlášení a vyměření cla, které má být zaplaceno, měl Tribunál za to, že napadené nařízení může vyvolávat účinky až po podání celního prohlášení dovozcem v elektronickém celním systému, po němž zase nutně následuje opatření přijaté vnitrostátními celními orgány. I když je pravda, že toto opatření má nejčastěji formu elektronické komunikace, nic to nemění na tom, že se jedná o akt přijatý vnitrostátními orgány.

Konečně Tribunál uvádí, že vyvozovat z automatizace zavedené celním kodexem z roku 2013, že napadené nařízení nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, by znamenalo podříditi posouzení právního kritéria neexistence prováděcích opatření k aktu čistě technickým okolnostem. Takové věcné zjednodušení, i když zůstává odůvodněno neexistencí prostoru pro uvážení vnitrostátních orgánů při provádění napadeného nařízení, přitom nemůže takové důsledky vyvolat.

² – Nařízení Rady č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění změn.

³ – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1), ve znění změn.

S ohledem zejména na tyto úvahy Tribunál dospěl k závěru, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci k podání žaloby na neplatnost napadeného nařízení na základě třetího předpokladu stanoveného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, jelikož uvedené nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve vztahu k ní.

Zadruhé Tribunál konstatoval, že žalobkyně není napadeným nařízením ani osobně dotčena ve smyslu druhého předpokladu stanoveného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, a odmítl žalobu na neplatnost jako nepřípustnou.